

Kız ve Kurtarılan Kirpi

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Kurtarılan Kirpi

Aysel Banu YAVUZAL

Maya yardım etmeyi çok severdi. Sarı yağmur çizmelerini her yere giyerdi, güneş parlarken bile. Kıvrıcık siyah saçları iki tumbul topuz halinde zıplarken bahçenin her köşesini kontrol ederdi. Bir bitki solmuşsa sular, bir salyangoz yola çıkmışsa nazıkçe kenara alırdı. Bugün yardımına ihtiyaç duyacak yeni bir şey olmasını umuyordu.

Büyük çalının altında bir şey kıtıldadı. Maya dizlerinin üstüne çöktü, kırmızı tulumu yapraklara sürtündü. Küçük bir kirpi kıvrılmış oturuyordu, kahverengi ve krem dikenleri titriyordu. Minik bir patisi yaralanmıştı ve hiçbir şeyle sarılmamıştı. Maya'nın koyu kahverengi gözleri kocaman açıldı. "Ah, küçüğüm," diye fısıldadı, "seni hemen iyileştireceğim."

Maya içeri kořtu ve bir kutu, yumuřak bir havlu ve bir kurabiye buldu. Kurabiyenin kirpiyi daha iyi hissettireceęinden emindi. Ama ona uzandıęında kirpi dikenli bir top haline geldi. Maya kařlarını attı. Hemen yardım etmek istiyordu ama nasıl yapacaęını bilmiyordu. "Belki bařka bir plana ihtiyacım var," dedi, aralıklı diřli glmsemesi solarken.

Maya'nın yan komşusu Bay Okafor güllerini suluyordu. Kahverengi hırkasını giymiş, gözlüğü ipiyle boynundaydı. Maya ona kirpiyi anlattı. Bay Okafor nazıkçe dinledi, sonra başını salladı. "Yaralı bir hayvan kurabiyeden fazlasına ihtiyaç duyar," dedi. "Uzman yardımına ihtiyacın var. Yardım edebilecek bir yaban hayatı merkezi biliyorum. Onları arayalım mı?"

Maya başını salladı. Bay Okafor yaban hayatı merkezini aramasına yardım etti. Kısa süre sonra uzun boylu bir kadın geldi. Yeşil bir polo tişört giymiş, yuvarlak gözlük takmıştı. "Ben Dr. Fern," dedi kırışık bir gülümsemeyle. Dizlerinin üstüne çöktü ve kirpiye nazikçe baktı. "Yaralı bir pati," dedi. "İyi ki aradınız. Ona çok iyi bakacağız."

Dr. Fern, Maya'ya kirpiyi bahçe eldivenleriyle güvenli nasıl kaldıracığını gösterdi. Maya'nın küçük elleri dikkatliydi. Kirpi Hazel titremeyi bıraktı. Dr. Fern yaralı patiyi küçük beyaz bir sargıyla sardı. "İyi bir kalbin var," dedi Maya'ya. "Ama iyilik en iyi doğru öğütle işler. Bunu unutma." Maya başını salladı, Hazel'ın minik siyah burnunun seğirmesini izledi.

Evde Maya Hazel'ı düşünmekten kendini alamıyordu. Daha çok hayvana yardım etmek istiyordu ama ne yapacağını bilmiyordu. Sonra bir fikir geldi aklına. Afişler yapacaktı! Kâğıt ve boya kalemleri buldu ve öğrendiklerini yazdı. Hazel'ın kıvrılmış halini çizdi, dikenlerine küçük bir yaprak sıkışmıştı, ve kocaman bir kelime ekledi: "YARDIM!"

Maya bütün öğleden sonra çalıştı. Afişlerinde şöyle yazıyordu: "Bir hayvan yaralı görünüyorsa ona dokunma. Bir büyüğü ya da yaban hayatı merkezini ara. Evcil hayvanları uzak tut. Sakin ve sessiz ol." Kendi çizimleri gibi parlak yeşil yapraklar ve sarı çizimler çizdi. Afişleri kolunun altına rulo yapıp mahalleye dağıtmaya çıktı, kıvırcık topuzları zıplayarak.

İlk sırada Bay Okafor vardı. Afiş i dikkatle okudu, gözlüğü burnunun ucundaydı. "Bu harika, Maya," dedi. "Bir tanesini vitrinime asacağım." Ertesi gün Bay Okafor yolunda sersemlemiş bir kuş gördü. Maya'nın afişini hatırladı. Tam yazdığı gibi yaban hayatı merkezini aradı. Kuş kısa sürede güvende ve yeniden uçuyordu.

Haber yayıldı. Komşular afişleri vitrinlere ve kapılara astı. Maya'nın öğretmeni okul için bir kopya istedi. Her afiş aynı dersi öğretiyordu: iyilik en iyi uzman yardımıyla işler. Maya gurur duydu. Afişleri yardım ediyordu ve her şeyi tek başına yapmak zorunda kalmamıştı. Aralıklı dişli gülümsemesiyle gülümsedi ve Bay Okafor'la çak bir beşlik yaptı.

Haftalar sonra Dr. Fern'den bir mektup geldi. "Hazel eve dönmeye hazır," diyordu. Maya Bay Okafor'la bahçeye koştu. Dr. Fern küçük bir kutu getirdi. İçinde Hazel sağlıklı ve canlı görünüyordu. Patisi iyileşmişti. Küçük yeşil yaprak hâlâ dikenlerine sıkışmıştı. "Bizi aradığınız için teşekkürler," dedi Dr. Fern. "Onu kurtardınız."

Dr. Fern Hazel'ı yere bıraktı. Önce Hazel kımıldamadı. Sonra havayı kokladı ve çalıların içine paytak paytak yürüdü. Bir kez dönüp küçük kara gözleriyle Maya'ya baktı. Maya minik kirpinin gülümsediğini sandı. "Seni hatırlıyor," dedi Dr. Fern. "Ve sağlıklı, çünkü ona doğru yardımı sen aldın."

Maya esintide dalgalanan afişlerine baktı. Her şeyi kendi başına düzeltmek istemişti ama daha iyi bir şey öğrenmişti. "İyilik bir bahçe gibidir," dedi Bay Okafor'a. "Başkalarıyla paylaştığında en iyi büyür." Bay Okafor başını salladı ve gri bıyığını burdu. "Ve biraz uzman öğüdü istediğinde," diye ekledi göz kırparak.

O akşam Maya bahçede oturdu. Hazel büyük çalının altında hışırdadı, güvende ve sağlıklıydı. Maya sarı yağmur çizmelerini ve kırmızı tulumunu giymişti. Afişlerini ve artık nasıl yardım edileceğini bilen mahalleyi düşündü. İçinde sıcak bir parıltı hissetti. Bir küçük kirpi, bir büyük ders ve koca bir sokak dolusu yardımcı.

Ertesi sabah Maya yeni bir afiş yaptı. Şöyle yazıyordu: "İyilik en iyi doğru öğütlerle işler. Teşekkürler komşular!" Hazel'ı dikenlerinde bir yaprak ve küçük beyaz bir sargıyla çizdi. Bay Okafor afişi vitrinine astı. Dr. Fern merkez için bir tanesini çerçeveletti. Maya da aralıklı dişli gülümsemesiyle gülümsedi, bir sonraki küçük bahçe macerasına hazırды.

O günden sonra Maya şunu bildi: yardım etmek her şeyi tek başına yapmak değildir. Doğru insanları bulacak kadar önemsemek ve sormaya cesaret etmektir. Bunu ona Hazel öğretti ve afişler herkesin hatırlamasına yardımcı oldu. Kız ve kirpi, dünyanın küçük köşelerini, her seferinde dikkatli ve doğru öğütlü bir adımla daha iyi bir yer haline getirdiler.